

Mentides i criatures

Arriba el juliol, s'ha acabat el curs i han arribat les vacances. Obligats a posar notes a principis de juny, els claustrs han aguantat com han pogut les últimes setmanes. Els comentaris maliciosos sobre la bona vida del personal docent, que cobra un bon sou i es passa mitja vida fent vacances, s'han reproduït.

Mestres i professors són al punt de mira de tothom, perquè formen o han format part de l'entorn de tothom que té fills o n'ha tingut. El mestre és aquella persona que passa més hores que nosaltres amb els nostres fills i això, vulguis que no, pot generar una certa mala consciència i, de vegades, un puntet de gelosia. Quan la criatura ens corregeix perquè la mestra diu que això no és així, quan el mestre ha castigat la criatura per un comportament que a casa se li permet, quan la criatura es passa el dia parlant del mestre, enumerant-ne virtuts i defectes... és inevitable que nosaltres, que amb prou feines tenim temps d'estar amb l'infant una estoneta cada dia i ja m'explicaràs si a sobre l'he de destinar a renyar-lo, convertim el mestre en focus de les nostres frustracions. Què s'ha cregut, fent-lo fora de classe per un simple insult? Com pot aconsellar-me que li estigui més a sobre? Potser es pensa que no sé educar el meu fill?

El nen m'ha dit que no ho ha fet i jo me'l crec, perquè el meu fill de vegades pot ser una mica impertinent i treballa poc, però no diu mentides. Aturem-nos, perquè aquesta afirmació se sent sovint, en entrevistes de tutoria: el meu fill no diu mentides! De debò? Ja em perdonareu, pares i mares que algun cop heu pronunciat aquesta frase, però crec que (potser no sempre, però sí sovint) és una afirmació que mostra una ingenuïtat deliberada a causa d'un intent notori d'esquivar una responsabilitat. Si el meu fill diu sempre la veritat i diu que no ho ha fet, és perquè no ho ha fet i, per tant, qui diu una mentida és el mestre o la mestra, que li té mania o ves a saber què. Sapiguen-ho, mares i pares del món: tothom en diu, de mentides, i la canalla, per descomptat, també. I més si sospiten que amb una mentida o una mitja veritat es poden estalviar una esbroncada o un càstig. I si saben que els pares estan convençuts (o volen estar-ne) que el seu plançó no diu mentides, aleshores és possible que encara en diguin més. I això és així per més que facin cara d'angelets.

Acceptar que la criatura ens ha mentit, però, fa molta mandra, perquè significa entomar una responsabilitat i assumir que hem d'actuar perquè no ho faci o, si més no, per fer-li entendre que no ens fa beure a gallet. És més fàcil carregar la culpa als companys de classe o, si cal, al docent, que per això cobra una pasta, té moltes vacances i, a sobre, sovint és funcionari.

